

tulerit; unde quisque Divina Providentia factum fatebitur, ut ea Urbs quæ primos sevitæ ac furoris impetus toties sustinuit, numquam viribus cesserit, quo secundioribus rebus servata Romanam fortunam redintegraret: ex quo unico argumento maxima Mediolani laus; imò potius ex repetitis cladibus quæ fuerint olim Majorum vestrorum vires manifesto apparet, postquam tot celebratissimas Civitates uno ictu eversas in arena quærimus; vestram verò toties à fundamentis avulsam, divino beneficio è suis ruderibus renatam, in hanc, quæ nunc est magnitudinem & splendorem venisse Itali omnes letamur, ac ferme præteritis infortuniis superbimus, non secus ac illata robusto corpori vulnera miles emeritus ostentaverit.

Quòd si à prophana historia transeam ad Sacram, & fastus Mediolanensis Ecclesiæ percurram, animadverto eximium aliud Urbi decus ob perpetuam in Deum Opt. Max. Antistitum suorum & Populi religionem, quam putam puramque servavit adversus Hæresum pestem, sola inter Occidentales, quæ ab Ario totius Orientis perfido Seductore per D. Ambrosii doctrinam, & constantiam insigniter triumphavit; unde non immeritò dixerim Romanam Ecclesiam, uti & Imperium à Mediolanensibus fuisse reparatam, arreptis in eam causam non semel feliciter armis. Neque novum deest Christianæ pietatis & Episcopalis vigilantie adversus Sectariorum fraudes exemplum in D. Carolo, cujus monitis & labore
disci-